

Becsy András

A TISZÁNÁL

A Tisza–Maros-torkolatnál ültem,
a víz locsogott, ringott rá a stég,
sápadt PET-palackokkal kimerülten
haladt el a folyón az uszadék.

Kiült a Pirkadat a partszegélyre,
a szennyet még a Tegnap hagyta rá,
melyet besöpört fűzfáinknak mélybe
bukó, álmos lomb-szoknyái alá.

Akár a kádba csapódó csepp otthon:
vízgyűrű buggyant a Tisza tükrén,
a pórus pattan így a friss halotton,
ahogy végigsimítja a szűrt fény.

*

Flottát szül a tavaszi nagytakarítás,
egységeit egyen-tervek szerint gyártja:
villámvert fatörzsekhez megtépett
bokrokat ragaszt a hulladék:
a folyó foltjai,
mint bőrön a kitüremkedések,
az ütésnyomok, a véraláfutások,
amiket a városi hidak pilléreinél
tekerdő örvények sem tudnak
eltüntetni az arcáról,
hogy ne lássák azokat a turisták,
hogy fényképezhető legyen.

A kezdetnél, ahol a kövek közül,
egymástól távol, kicsorog

a két folyadék, még egyértelmű:
kristálytisza egyszerűségében,
igénytelen jelentéktelenségében
a Fehér- és a Fekete-Tisza:
tej és föld, nyitás és matt;
szuvenírekkel, ereklyékkel,
relikviákkal törnek egymásba:
vitrin minden csepp, a tömeg
sem robbantja szét.

A folyó iszapba rejti terheit:
kiégett akkumulátorokat, lyukas
benzinkannákat, biciklivázakat,
s most *északon* még nagyobbra
nő az alj: TT-33-ok, éji ámokfutás,
bőröndbe zárt mosoly, az anya
mutatóujjába kapaszkodó gyerek
első lépése, az apa lehajtott feje
a hokedlin, az elemista gólöröme
a pályán, az első rózsáját tartó kéz
remegése és megannyi mozdulat
telíti a medret, melyet a víz egyre
nagyobb tömege takargat,
s mi csak nézegetjük itt *délen*,
hogyan mitől árad a Tisza?

*

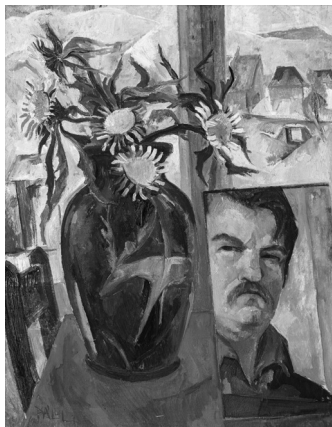
Aranyhidakat ver a nyár a vízre,
aranyporát a fövényre hozza,
ruhád pántját ledobja vállad íve,
bordó mérgét érleli a bodza.

Avart éget a külváros: az őszi
levélkupac izzik, mint a tömjén,
a megfáradt folyót ködfátyol őrzi,
hallgatásunk csonthéját megtörném.

Lányok vetik magukat a Tiszába,
csónakba csákyázzák a testeket,
telente bársony-bőröd pórúsára
lágymirhabalzsamot hozok neked.

TÜKÖR

Az ülést még előrébb húzta, leengedte az
ablakot, a rádióban már hallatszott az esztám,
ment rá halkán a kontra, szeretlek, intett még,
és némán elgurult a fehér kocsi mellőlem,
benyomta az elakadásjelzőt, hogy viszlát,
aztán a sarkon kikapcsolta és elkanyarodott.
Néztem utána hosszan, aztán behúztam a kukát,
beleengedtem új, fekete zsákját, kikapcsoltam
az öntözőrendszer ütemesen spriccelő kerti
locsolóit, az előszoba villánya már vibrált,
körtét kell cserélni, és betettem magam
mögött a fehér faajtót. Szeretlek, viszlát.
Így kelünk útra, együtt utazunk.

Önarckép bogáncsvirággal